

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici
hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent,
vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

43. A Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

nomine tenuis architecti censendi sunt. Hoc quidem verum est. Sed quod Catholicæ Ecclesiæ toto orbe Episcopi ac pastores sacram domum Dei euerterint, id Caluino strenue probandum, non impie supponendum fuit. Nihil ergo aliud hæc ^{Caluini in genium fanaticum.} tota Caluini declamatio, quam fanaticum hominis ingenium naticum. & spiritum vertiginosum prodit, maledicendi audum, firmis & bonis argumentis destinatum.

42. *A Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris.*

Declarat hinc rursum Caluinus, & illustrem hanc prophetiam de gloria Messiae quem Synagoga reiecit, ad hodiernæ apostasiæ nouitatem & incremetum homo impius transferit: verbis quidem non ita perspicuis & claris, ut de se- ^{Caluini astutia.} ipso suisque Genevensibus loqui velle videatur (sic enim omnes Lutheranorum sectas, quæ validæ tunc erant, & totum reliquum sodalitium in se unum concitasset) sed sic ut à suis facilè intelligatur. Quæ Caluini frequens astutia est, quam evidenter prodit in comment. ad 1. Cor. 11. ubi quum Christi corpus & sanguinem in sacra Cœna realiter exhiberi & sumi dixisset, *Verbu* (inquit) *vulgaribus utor, sed me mei intelligūt.* Nempe quod nihil minus cogitaret, sed realis exhibitionis nomine Catholicos & Lutheranos ludificare vellet, quum realem ipse non aliam quam spiritualem, & quæ fide sit, (si tamen illam) intellexerit. Non dissimiliter in genere hinc declamat Caluinus de admirabili & stupendo noui Euangelij exortu, restitutione, ac statu. De quo Euangeliou nouit exortiente ac restituto loquatur, non explicat; ne reliquas sectas ab ipso sciuntas, quæ sibi singulæ hunc nouum exortum & restitutionem Euangeliu venditant, grauter offendiceret; sed à suis intelligitur de sola Genevensi Ecclesia aliisque ab ea progressis eique adhaerentibus loqui. Sic enim in hunc locum scribit. *Meminerimus quories de Ecclesia ortu, restitutione, statu, totaq; salute agitur, non esse consulendos sensus nostros, sed tribuendum virtutis Dei honorem, ut absconditum eius opus miretur.* Reuocamus enim hic à stulta hominum reverentia, quæ sape Dei gloriam obscurat. *Ac si dixisset Propheta, quamlibet splendidis titulis poleant homines, peruersè tamen fieri, si quis illos Deo opponat.* Quo refellitur diabolica Papistarum impietas, qui larvata sua Ecclesia determinationem Dei verbo preferre non dubitant. Hæc ille, torquendi, deprauandi, & adulteran-

Caluini ar- terandi verbi Dei, mirus artifex. Vide enim ut præsentem
tificium in prophetiam miserè torqueat & impiè deprauet. De casu Sy-
adulteran- nagogæ, & veterum Sacerdotum perfidia, Christique & Euā-
do verbo gelij eius exaltatione dictum est: *Lapis quem reprobauerunt*
Dei.
Ephes. 4.

Act. 20. *edificantes, hic factus est in caput anguli: A Domino factum est*
istud, & est mirabile in oculi nostris: Ergo quandocunque ali-
qua noua secta exurgit contra Pastores & Doctores, quos
Christus dedit Ecclesiæ sua, & quos Spiritus sanctus posuit rege-
re Ecclesiam Dei, quam acquisiuit sanguine suo, nullâ est ha-
benda Pastorum reuerentia, nec curandum quām splendidis
titulis polleant, siue Apostoli, siue Prophetæ, siue Euangeliste,
siue Pastores, & Doctores, siue Episcopi, & Præpositi Ecclesia-
rum, siue Presbyteri & Seniores vocentur. Valet enim scle-

Caluinia- rata Caluini collectio & prophetæ huius depravatio non so-
na conse- lùm contra præsentes Catholicæ Ecclesiæ Episcopos & Pa-
guæ ab- stores, sed etiam contra Apostoles, Prophetas, Euangelistas,
surditas &
blasphemæ.
& alios quoquaque splendidos in Ecclesiæ regimine tui-
los. Nec minus iuxta Caluini collectionem licuisset Iuda-

zantibus illis Christianis, Apostolos & Seniores in Concilio
Hierosolymitano collectos, & omnia ferè legalia abolentes
ex alto despiceré, quantumuis splendidis titulis pollerent, di-
cereque se verbo Dei per Moylen scripto inhætere, illos verò
licet architectos Ecclesiæ verbum Dei reprobantes, minimè
mirum facere, quia à Domino factum est istud, & est mirabile
in oculis nostris, ut illi non secus errent quā Pharisæi & Scri-
bæ in Christo reiiciendo errauerunt. Non minus, inquam,
hoc illis licuisset dicere ac facere, quām hic licet Caluino suā
ab Ecclesia apostasiam eodem fuso tegere.

Caluinus Lutherani quoque, Anabaptistæ, Seruettiani, aut alia quælibet
suo telo iu- hodie secta nō secus contra Caluinum, omnésque Eccle-
gulatur. siæ Genevensis ministros, Pastores, Seniores, vbi de aliqua
Scripturæ interpretatione, aut censura Ecclesiastica oritur
quæltio (quales inter eos sunt innumeræ) hoc eodem modo
excipiet, quo Caluinus contra omnes Ecclesiarum Præpositos
excipiendum dicet. Splendidis quidem titulis polletis; Mini-
striverbi, Pastores populi, Seniores consistorij vocamini. Ve-
strum in Scripturis exponendis iudicium interponitis, (per-
petuum enim Caluino ac Beza est, reiectis Patrum sententiis
dicere, Ego sic iudico. Ego sic sentio. Ego hunc esse sensum non
dubito, &c.) Penes vos censuram ess- dicitis. Vos pro archi-
rectis & Præsidibus Ecclesiæ venditatis. Sed peruersè facitis
quod Deo vos opponitis. Verbum Dei nos aliud docet.

Titu

sentem
atu Sy.
& Euā-
uerunt
um es
que ali-
, quos
it rege-
est ha-
endidis
gelist,
cclesia-
a scle-
on so-
& Pa-
elistas,
ne tenu-
Iudai-
ncilio
olentes
ent, di-
os verò
ainimè
mirabili
& Scri-
aquam,
ino suā
quāli-
Eccle-
aliqua
oritut
i modo
positos
s Mini-
ini. Ve-
(per-
tentiss
um non
archi-
facitis
docet.
Titu

Titulos vestros non curamus. A Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris. Manifestè h̄ic refellitur vestrā diabolica impietas, qui lauata Ecclesiae vestræ determinationem verbo Dei præferre non dubitatis. Quam enim Calvinus Catholicis impietatem impingit, eandem quælibet alia secta Calvino & suis merito impingere potest. Quælibet enim alia secta Geneuensem Ecclesiam pro lauata non vera haber. Quælibet alia secta verbum Dei pro suis dogmatibus facere affirmat & credit.

Sed quâ sit quod cæteris omnibus sectis prætermisis, solam veram & Catholicam Ecclesiam h̄ic perstringit Calvinus? Cur solos Catholicos (quos Papistas vocat) diabolicae impietatis arguit, quod suæ Ecclesiae determinationem verbo Dei prætulerint? Subiungit aliquid, quo id probare contendit, quod dissimulandum non est. Vnde enim (inquit) secundum eos pendet verbi Dei autoritas, nisi ab hominum placito? ut Deo nihil plus sit iuris residuum quam quod ab Ecclesia precariō accipit. Longè aliter hoc loco nos instituit Spiritus sanctus. Nempe simul ac in medium prodit maiestas Dei, silentium esse toti mundo. Hæc ille. Multum haud dubiè laborauit Calvinus, ut post tam atrocem accusationem, quod Catholici sua Ecclesiae determinationem verbo Dei præferre non dubitauerunt, cerram aliquam tantæ accusationis notam, certum & illustre aliquod argumentum subiiceret, ac dogma aliquod proferret à Catholicæ Ecclesia determinatum, cui verbū Dei manifestè repugnaret. Hoc enim esset propriè ac verè suam determinationem verbo Dei præferre. Nunc autem nihil tale profert, sed huiusmodi aliquid, quod si verum crimen esset, conficeret tamen non aliquam Ecclesiae determinationē, sed ipsam Ecclesiam determinantem verbo Dei præferti. Ait enim, secundum Catholicos verbi Dei autoritatem non nisi ab hominis placito pendere, & eam totam ab Ecclesia precariō Deum accipere. Nempe quia quid sit pro verbo Dei & scriptura Canonica habendum, Ecclesia suo iudicio determinat. Hoc enim intelligit, hoc vult dicere Calvinus, licet obscurè loquatur, ut à rudiori lectore Catholicō vix intelligatur. Sat is ei erat quod à suis suorumque scriptorum lectoribus intelligeretur. Sic quippe alibi scribit. Pendet (inquit Papistæ) ab Ecclesia determinatione, & qua Scriptura reverentia debeat, & qui libri in eius catalogo censendi sunt. Moxque paucis interiectis infert. Quibus impiorum sannis subiicitur fides nostra, si credatur hominum beneficio non secus ac precarium habere

*Cur solos
Catholicos
perstringit
Calvinus.*

*Institut.
lib. 1. c 7.
num. 1.*

bere autoritatem? Huic obsoletæ & rancidæ caluniæ quam h̄ic Caluinus vt cramben s̄apē recoctam regerit, iam olim respondimus, tum in opere nostro de Principiis fidei, tum vberius multo in defensione nostra contra Vyhikakerum, qui Caluini vanitatem maiori vanitate & ineptia rueri frustra conatus est. Summa est, mentiri Caluinum quando ait sententiam Catholicorum esse, quod ab Ecclesiæ determinatione nepender, quæ Scripturæ reuelentia debeat. Hoc enim Ecclesia non determinat, sed ut rem per se notissimam penitus indeterminatam relinquit. Determinat quidem qui libri pro scriptura Canonica habendi sint, sed non determinat quanta fides & authoritas ipsi scripturæ Canonicae adhibēda sit. Quæ duo quām longè latèque inter se discrepent, in ytroque opere prænominato, sed magis in posteriori, latè & copiosè explicatum. Vana ergo & friuola, scelerata & impia est, tota hoc loco Caluini declamatio. Quæ tamen impietas maxima in postremis eius verbis clarius cōspicitur, vbi ait, *Spiritum sanctum hic docere, simul ac in medium prodit maiestas Dei, silentium esse toti mundo: id est, vbi aliqua noua lecta exoritur, silentium esse toti Ecclesiæ*. Suam enim sectam, sui noui Evangelij exortum, & restitutionem, pro quo hoc loco pugnat, homo blasphemus designat, quum Dei maiestatem in medium prodire singit; sicuti Ecclesiæ Pastores ac Præpositos negligendos designat, quum toti mundo silentium affimat. Hæc est Caluini hoc loco laruata blasphemia, quam detracta laru omnia oculis in propria forma conspiciendam subiiciebat.

IN MATTHÆI CAP. XXII.

12. *Amice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem?*

Bonorum
operum ne-
cessitatis de-
fenditur.

Vv m hæc terribilis Dei increpatio, & horrenda quæ consequitur poena, nō ad Iudeos, sed ad Gentiles, de quorū vocatione posterior parabolæ pars loquitur, manifestè pertinet; nec ad quosvis Gentiles, sed ad vocatos, & Ecclesiæ domum ingrediens, atque in coniuicio nuptiali discubentes, id est, fide iam & sacramentorum participatione fidelium societati admixtos; in huiusmodi autem sub persona vnius (sive ut vnius exemplo ceteri caucent, sive ut nē ille vnius sit quilibet apud se accuriosus

per-
debe-
ctam-
tem a-
euide-
omni-
rum a-
soliu-
dere-
ciam-
an sa-
ripor-
ma t-
enim-
men-
cent,
rum e-
ceder-
loco,
net,e-
cedur-
simè-
que d-
quar-
rit fid-
dem
nisi v-
retici-
poter-
Tam-
quun-
& op-
esfer-
nupti-
radic-
dimu-
gabie-
Princ-
sit, sic-
Disti-
turam-
hom-